

မင်းမြတ်သူရ

သေမင်းရထား

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာပေဟာယနေ့. NO(11)

မင်းမြတ်သုရ

သေမင်းရထား

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားပြီးနောက် မဟာမိတ်များ အုပ်စိုးသော ကက်စ်ဘီခေတ် ကာလရှိ ခဲ့ဖူး၏။

ထိုခေတ်ကာလ၌ မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားတွင် ဗလမင်းထင်အမည်ရှိသော ခံတပ်တစ်ခုရှိ၏။ ဗလမင်းထင်ခံတပ်ရှိရခြင်းမှာ ထိုဒေသ၌ ရွှေများစွာ ထွက်ပြီး ရွှေထွက်ချိန်၌ တရုတ်လူဆိုးများက ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ရွှေများကို လုယက် ယူငင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ လုယက်ခြင်းကြောင့် မြန်မာပြည်ဘက်ရှိရွှေအမြောက်အမြား တရုတ်လူဆိုးများ လက်သို့ ပါသွားလေ့ရှိ၏။

ကက်စ်ဘီခေတ် အစိုးရသည် တရုတ်လူဆိုးများလက်သို့ရောက်ရှိသွားသောရွှေများကို ကာကွယ်ရန် အလို့ငှါ ထိုအရပ်ရှိတောင်းကုန်းပေါ်တွင် ဗလမင်းထင်ခံတပ် ဆောက်ပြီး မြန်မာ့ တပ်မတော်တပ်စိတ် တစ်စိတ်ကိုတပ်စွဲထားစေ၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်၌ လက်နက်ခဲယမ်း အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားပြီး နှင်းမြန်းတိုင်းကဲ့သို့ အန္တရာယ်မျိုး ကြုံလာလျှင်ပင် စားသောက်ရန်စားနပ် ရိက္ခာအလုံအလောက်ရှိ၏။

ဗလမင်းထင် ခံတပ်ရှိ မြန်မာစစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်သူမှာ ဗိုလ်ကြီး နေဝင်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းသည် အရည်အချင်း ရှိရုံမက ဗလမင်းထင်ခံတပ်၌ ခေတ်မီအေးမြောက် လက်နက်များ တပ် ဆင်ထားသဖြင့် တရုတ်လူဆိုးများသည်

မြန်မာနယ်စပ် ဘက်သို့ကူးပြီး ရွှေများကို လုယက်ယူငင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ...။

ထိုအခါ တရုတ်လူဆိုးများ၏ ခေါင်းဆောင် တောပုန်းကြီး ချန်းသည် ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းနှင့် မြန်မာစစ်တပ်ကို အမုန်းကြီး မုန်းကာ တစ်နေ့နေ့တွင် တောင်ကုန်းကို အမိအရ သိမ်းပြီး ခံတပ် တစ်ခုလုံး မီးတင်ရှို့မည်ဟု ကြိုးဝါးနေလေတော့၏ ။

...

တစ်နေ့သ၌ ဗလမင်းထင် ခံတပ်နှင့် မိုင်တစ်ရာကျော် ဝေးသော အရပ်ရှိ နယ်စပ်မြို့၏ ဘူတာရုံကလေးသို့ ရေးနွေးငွေ့ ရထားကြီး တစ်စီး ရှူးရှူးရှဲရှဲ အသံပြုကာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဦးဆောင်သော စစ်သားများနှင့် အရပ်သားအချို့ဆင်းသက်လာလေ၏ ။

ထိုရထားပေါ်၌ အခြားသော ခရီးသည်များ လိုက်ပါလာခြင်းမရှိသောကြောင့် စစ်တပ်၏ အထူးရထားဖြစ်ပုံရ၏ ။

စစ်သားများသည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် ဘူတာအနီးရှိ စုတ်ချာသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ပြီး ထမင်းဟင်းများကို မှာယူစားသောက်လေ၏ ။

စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများမှာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ပုလိပ် အင်စပက်တော်တစ်ဦး၊ တောခေါင်းကြီးတစ်ဦး၊ ဆရာဝန်မတစ်ဦးနှင့် စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာ အပါအဝင် မီးရထားဝန်ထမ်းအချို့ဖြစ်၏ ။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာနှင့် မီးထိုးသမား နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာအောင် စားသောက်ပြီးနောက် ဗိုက်ပြည့်သွားပြီး ရေနွေးငွေ့ရထားမှာလည်း ထင်းတုံးများ ဖြည့်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် ဘူတာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည် လမ်းလျှောက် ကြလေ၏ ။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ရိုင်းပြသော မီးထိုးသမားတစ်ယောက်က
တောင်းရမ်း စားသောက်နေသော လူငယ်၏ ပန်းကန်ပြားကို
ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ပန်းကန်ပြားမှာ မီးရထားသံလမ်းပေါ်သို့
လွင့်စင်ကျသွားလေ၏။

ထိုမြင်းကွင်းကို ကြည့်ပြီး စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာနှင့်
မီးထိုးသမားနှစ်ယောက်က သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောကြကုန်၏။

တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော လူငယ်ခမြာ သူ၏ ပန်းကန်ပြားကို
ဘူတာ ပလက်ဖောင်းမှ ကျော်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်ကောက်ရလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သက္ကလပ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို
ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး
သံလမ်းပေါ်ကျနေသော လူငယ်၏ ခွက်ကို ကူညီကောက်ယူပေးလိုက်ရင်း
လူရမ်းကားများကို ကြည့်ကာ

“မြန်မာ အချင်းချင်း စာနာစိတ်မရှိဘဲ ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား၊
ကိုယ်အင်္ဂါမသန်စွမ်းတဲ့ လူကို အနိုင်မယူရဘူးလို့ မင်းတို့ မိဘတွေ
သင်မထားဘူးလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူရမ်းကားများသည် သက္ကလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူကို
မခံချိုမခံသာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“အားနည်းတဲ့ သူကို စော်ကားတာ လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်ဘူးကွ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကားများသည် သက္ကလပ် ဘောင်းဘီ ဝတ်လူကို
အမဲဖျက်ရန် အကြံနှင့် ရှေ့ထူးလာ၏။

သက္ကလပ် ဘောင်းဘီဝတ်လူက လူရမ်းကားများကို

မထိလေးစားကြည့်လိုက်ပြီး

“သတ္တိရှိရင် ရှေ့ထိုးလိုက်စမ်း လက်သီးစွမ်းပြလိုက်မယ်”

ဟုကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကား နှစ်ဦးရှေ့တိုးပြီး ပြိုင်တူ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သက္ကလပ် ဘောင်းဘီဝတ် လူက တစ်ဦးကို ခြေဖြင့်ကန်ပြီး ကျန်တစ်ဦးကို တစ်တောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်ရာ လူရမ်းကားနှစ်ဦး ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်ပြီး အထိနာ သွားလေ၏။

စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာသည် မီးထိုးသမား

နှစ်ယောက်အထိနာသွားသဖြင့် သက္ကလပ် ဘောင်းဘီဝတ် လူကို ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အကွက်ချောင်း နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီး စောအောင် ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိလာပြီး ရန်ပွဲကို ရပ်တန့် ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ရန်ပွဲ ရပ်တန့်သွားသောအခါ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“တစ်ယောက်နဲ့ အများ ဝိုင်းပြီး ချနေတာ ခင်ဗျားတို့ မရှက်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရန်ပွဲ ဖြစ်ရတာ လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူက

တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် လူရမ်းကားများ၏ ရိုင်းပြပုံကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က သက္ကလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူ၏ စကားကို နားထောင်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုရင်တော့ ရထားကလူတွေ တော်တော် မိုက်ရိုင်းတာပဲ၊ သူတို့ ကိုယ်စားကျုပ်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်ပြီး သက္ကလပ်ဘောင်းဘီဝတ်လူကိုကြည့်ကာ

“ကျုပ်က စစ်တပ်တချွန်နဲ့လာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ပါ...ခင်ဗျားနံမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

သက္ကလပ် ဘောင်းဘီဝတ်လူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းအမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်နံမည် မင်းထင်ပါ”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ကိုမင်းထင်က ကုန်သည် တစ်ယောက်ပဲလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သက္ကလပ် ဘောင်းဘီဝတ်လူက ဖြေဆိုရန်
တုံ့ဆိုင်းနေစဉ် သူတို့၏ အမနောက်မှ ပုလိပ်
အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းဆိုသူရောက်ရှိလာပြီး သက္ကလပ် ဘောင်းဘီနှင့်လူကို
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ

“ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြပါမယ်၊ ဒီလူဟာ သာမန်
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ လုယက်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုတွေနဲ့ အလိုရှိနေတဲ့
ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ဆိုတဲ့ လူပဲ၊ ဟောဒီမှာ သူ့ကို အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာထားတဲ့
စာရွက်တွေ”

ဟုဆိုကာ သူ၏ လက်ထဲရှိ ကြော်ငြာ စာရွက်တစ်ထပ်ကို ဗိုလ်ကြီး
စောအောင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏ ။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ဆုငွေထုတ်ထားသော စာရွက်တွင် ပါရှိသော
မင်းထင်၏ ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်...ဒီလူဟာ တော်တော် ဆိုးတဲ့ လူပါလား၊ ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုတွေကလည်း နည်းမှမနည်းဘဲ”

ဟု တအံ့တဩမှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဆိုးတာမှ တော်တော်ကိုဆိုးတာမျိုး၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖမ်းမိတာ ကျုပ်တော့ စိုင့်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တာပဲ...၊ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကောင်မျိုးကို ဒီမြို့ကလေးမှာ ထားရင် ကျားကို အတောင် တပ်ပေးသလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ ရထားနဲ့ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် လူဆိုးမင်းထင် ဆိုသူကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းထင် ဆိုသူက မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြ လိုက်လေ၏။

•••

ဗိုလ်ကြီး စောအောင် ခေါင်းဆောင်သော ရထားသည် ဘူတာမှ ထွက်ကာနီးမှ မမျှော် လင့်သော ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထိုပြဿနာမှာ ရထားပေါ်တွင် စားပွဲထိုး အဖြစ် လိုက်ပါလာသော မိုးဝင်း ဆိုသူသည် ရထားထွက်ချိန် နီးသည့်အထိ ရထားဆီသို့ ပြန်မလာဘဲ ပျောက်ဆုံးနေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ရထားပေါ်ရှိ လူများကို ဒေါသ တကြီးကြည့်ပြီး

“နေကြပါဦးဗျာ...ရထားပေါ်က လူတစ်ယောက်လုံး ပျောက်တာ ခင်ဗျားတို့ လူတစ်အုပ်လုံးက မသိကြဘူးတဲ့လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏

ဗိုလ်ကြီးစောအောင် အနီးတွင် အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း၊ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်၊
တောခေါင်းကြီး ခင်လှိုင်၊ ဒေါက်တာမမြခက်နှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယုတို့
အားလုံး ရှိနေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က သူ၏ အနီးရှိ တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူအား
ဒေါသတကြီးကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်း မြို့ထဲမှာ နေရာ အနှံ့ရှာပြီးပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးဘဲလူးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရှာပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြပါဘူး”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး စားဖိုမှူး
လူဝကြီးကိုကြည့်ပြီး

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီလူတစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး
မသိဘူးဆိုတော့ သူမှာအတောင်ပေါက်နေလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စားဖိုမှူးလူဝကြီးက မဖြေဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး
စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းက ဗိုလ်ကြီး စောအောင်ကို
ကြည့်ပြီး ရင်ကိုကော့ကာ

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး လူတွေ အစွမ်းမရှိရင် ကျုပ်လူတွေ သုံးပြီး
ရှာကြည့်ရမလား၊ ကျုပ်လူတွေက ဒီမြို့မှာ အိတ်စပက်တွေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် စစ်တပ်က
မဆောင်ရွက်နိုင်သည့် ကိစ္စကို ပုလိပ်ဘက်မှ ဆောင်ရွက်မည်ဆိုသဖြင့်
အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော်လည်း ရထားထွက် ချိန်နီးနေသဖြင့် အိုက်တင်

မခံနိုင်တော့ဘဲ

“အင်စပက်တော်တို့ ဘက်က ရှာလို့ရရင်ရှာပါဗျာ၊ ဒီလိုကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ပျောက်ဆုံးနေသော စားပွဲထိုး မိုးဝင်းကို ပုလိပ်ဘက်မှ ရှာဖွေရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက အနီး၌ လက်ထိတ် ခတ်ထားသော လူဆိုးမင်းထင်ကို ညွှန်ပြပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလူဆိုးကို ကျုပ် ကိုယ်စား ဗိုလ်ကြီးတို့ ကပဲ ခဏထိန်းသိမ်းပေးပါ။ ဒီကောင်ကို အလစ်ပေးလို့ မရဘူး၊ ဒီကောင်မျိုးဟာ အခွင့်အရေးရရင် စစ်ရထားကြီး တစ်စီးလုံးကို ဖောက်ခွဲပစ်မဲ့ လူစားမျိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“စိတ်ချ ဒီကောင် အတောင်ပေါက်ရင်တောင် ကျုပ်လက်က ပြေးလို့မရဘူး၊ ဟေ့... တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူး၊ ဒီကောင်လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်မှာ ချည်ထား ခြေထောက်နှစ်ဖက် ကိုလဲ အလွတ်မထားနဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူဆိုးမင်းထင်က မည်သည့်စောဒကမျှ မတက်ဘဲ ဝဋ်ရှိတုန်းခံလိုက်ပေါ့ဟု သဘောထားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေ၏။

...

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းက ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း၌ တာဝန်ကျနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါ်ပြီး

“မောင်ရင်တို့ တပ်စိတ် အနားယူနေတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် မြောက်စွန်းဒေသက ဗလမင်းထင်ခံတပ်မှာ တာဝန်လွှဲပြောင်းယူရမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ဗလမင်းထင်ခံတပ် အကြောင်း
ကြားသိဖူးသဖြင့် ကြိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အလွန်ဆိုးဝါး ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုနှင့် ရွှေအလွန် ပေါသော
အရပ်၌ တိုင်းရင်းသားများကို ရက်ရက်စက်စက် လုယက်သတ်ဖြတ်သော
တရုတ်လူဆိုးများကို မြင်ယောင်နေလေ၏။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပြီး နှင်းများ မပြတ်ကျဆင်းနေသော
အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအရပ်ကို မဲဇာဟုပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ယခု မဲဇာဟုတင်စား ခေါ်ဝေါ်သော အရပ်သို့ စစ်ရထားနှင့်
သွားရပေတော့မည်။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် မိမိစိတ်ကို မိမိတင်းပြီး မီးရထားကို
စစ်ဆေးရန် စစ်ရထား ခေါင်းတွဲဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသောအခါ ခေါင်းတွဲသည်
ရေနွေးငွေ့နှင့် မီးခိုးများ တလူလူ ထွက်ပြီး ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်သည် ရထားနှုတ် ပတ်သက်ပြီး
နားလည်သူတစ်ယောက် မဟုတ် သော်လည်းတာဝန်အရကြည့်ရှု
စစ်ဆေးနေရခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်ကို မြင်သောအခါ စက်ခေါင်း
အင်ဂျင်နီယာဘဂျမ်းက

“ရထားရဲ့ ရေနွေးငွေ့ပေါင်ကို ဆက်ပြီး ထိန်းထားရမှာလားဗိုလ်ကြီး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က

“ထိန်းထားလိုက်ပါ...ကျုပ်တို့က တာဝန်နဲ့ သွားတာဗျ...”

စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အလေလိုက်ပြီး လျှောက်သွားနေတာကို စောင့်စရာ မလိုဘူး၊

ဒီကောင် ကျန်ခဲ့ပါစေ”

ဟုဒေါသတကြီး ပြောလိုက်ပြီး ရထားအရှေ့တွဲများကို
ဆက်လက်စစ်ဆေးနေလေ၏။

ရထားတွဲ၏ အရှေ့ပိုင်းတွင် အရာရှိများ နားနေခန်းနှင့်
ထမင်းစားခန်းများပါဝင်လေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် စစ်သားများ၏ တွဲနှင့် မြင်းများ၏ တွဲများ၊
လက်နက်တွဲ၊ ရိက္ခာတွဲများနှင့်၊ ဘရိတ်တွဲပေါ်သို့ တက်သွားပြီး
ဘရိတ်သမားတင်ကြီး ဆိုသူကိုကြည့်ကာ

“ရထားကို အရေးပေါ် ဘရိတ်အုပ်ရမယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတင်ကြီးက

“မခက်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ဘရိတ်တွဲနဲ့ စက်ခေါင်းတွဲ
အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ စက်ခေါင်းနဲ့ ဘရိတ်ကို ကြိုးနဲ့ဆက်ထားပြီး
စက်ခေါင်းတွဲက ကြိုးကို ဆွဲပြီး အချက်ပြရင် ကျွန်တော်က လိုသလို
ဘရိတ်ဆွဲပေးပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ရထားက ဒီအချိန်ကစပြီး တစ်စီးတည်း
ခရီးဆက်ရမှာ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်ခရီးသည်ရထားမှ မရှိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က သက်ပြင်းချပြီး

“အတော် သတိဝိရိယ ထားရမယ့် အလုပ်ပဲနော်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ
ရထားတစ်စီးလုံးရဲ့ အသက်တွေ ဝကွကျအပ်ထားရသလိုပဲ”

ဟုမှတ်ချက်ချပြီး ဘရိတ်တွဲပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

တွဲအောက်သို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲထိုး မိုးဝင်းကို လိုက်ရှာရန်

ထွက်ခွာသွားသော အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်းပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီး

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ပျောက်နေတဲ့ စားပွဲထိုးကို မြို့ထဲမှာ
နေရာအနှံ့ရှာပြီးပါပြီ၊ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရပါဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က အံ့ကို ကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ခရီးစဉ်စဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ စည်းကမ်းမဲ့
အလည်လွန်သူ တစ်ယောက်ကို စောင့်နေဖို့ စစ်တပ်မှာ တာဝန် မရှိဘူး။”

ဟုဆိုလိုက်ကာ ဒုဗိုလ် ခင်ညွန့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ရထားထွက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က မြင်းများတင်ထားသော တွဲကို
ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီး စိတ်ချရသောအခါ စက်ခေါင်းတွဲကို
အချက်ပြလိုက်၏ ။

ထိုအခါ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဏ္ဍန်းက နားလည်ကြောင်းပြန်လည်
အချက်ပြလိုက်ပြီး ရေနွေးငွေ့ ပေါင်ချိန် ကိရိယာကို ဖွင့်ကာ ရထားကို ဘူတာမှ
စထွက်လိုက်တော့၏ ။

...

စစ်ရထားကြီးသည် ဘူတာမှ ထွက်ခွာပြီး ခဏအကြာတွင်
ထင်ရှားတောများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော ခဏအကြာတွင် ထင်ရှားတောများ
ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးသို့ စတင်ခုတ်မောင်းနေလေ၏ ။

ကောင်းကင်ပြာတွင် မည်းမှောင်နေသဖြင့် မကြာမီ
ဆီးနှင်းခဲများရထားသံလမ်းသို့ ဖုံးလွှမ်းသွား နိုင်၏ ။

အရာရှိများ နားနေခန်းတွင် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်နှင့် အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း၊ တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်၊ဒေါက်တာ မမြမေနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယူတို့ လိုက်ပါလာလေ၏ ။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးသည် ရှမ်းစော်ဘွား တစ်ဦးထံ အလည်လာရင်း အပြန်ခရီး၌ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး စစ်ရထားနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

တောခေါင်းကြီးခင်လှိုင်နှင့် ဒေါက်တာမမြမေသည် ဗလမင်းထင်ခံတပ်၌ တာဝန်အရ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

အရာရှိများ နားနေခန်း၏ အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်တွင် မသက်မသာ အနေအထားဖြင့် လိုက်ပါလာသူတစ်ဦးလည်း ရှိသေး၏ ။ ထိုသူမှာ ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင်ဖြစ်ပြီး မင်းတပ်သည် ခြေနှင့်လက်များကို ကြိုးတုတ်လျက် နံရံကို မှီထိုင်ရင်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းပြီး လိုက်ပါလာ၏ ။

အရာရှိနားနေခန်းတွင် နေထိုင်သူများအတွက် စားဖိုမှူးကြီး၏ လက်ရာမုန့်အမျိုးမျိုးကို စားပွဲထိုး များက လာရောက်ပို့ဆောင် ပေးလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး စောအောင် အပါအဝင် နားနေခန်းထဲရှိ လူများသည် မုန့်စားလိုက် ကော်ဖီ သောက်လိုက်နှင့် ဇိမ်ကျနေလေ၏ ။

ထိုသို့ စားသောက်နေသော်လည်း သူတို့အားလုံး ဖမ်းဆီးခံထားရသော ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိရှိသည်ဟုပင် အောက်မေ့ပုံ မရချေ။

ဒေါက်တာမမြမေ တစ်ယောက်သာ ဆာလောင်နေဟန်ရှိသော ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို ကရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေ၏ ။

ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်သည် မျက်လုံးများမှိတ်ပြီး လိုက်ပါလာသော်လည်း အိပ်ပျော်ဟန် မရှိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယူက စစ်ရထား၏
အမြန်နှုန်းကို သတိပြုမိသွားပြီး

“ရထားကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မောင်းဖို့လိုလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တောခေါင်းကြီး ခင်လှိုင်က

“ဟုတ်တယ်၊စစ်ရထားက သိပ်မြန်နေတယ်”

ဟုထောက်ခံလေ၏ ။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က

“လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ အပြင် ဒီနေရာက
ရန်သူနယ်မြေဗျ၊ ကျုပ်တို့ကို ချုံခိုပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကျုပ်တို့
စစ်ရထားကလွဲလို့ ဘယ်ခရီး သည်ရထားမှ မသွား ဘူး”

ဟုပြောလေ၏ ။

ဗိုလ်ကြီးစောအောင်၏ စကားကြောင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီး ဝမ်ယူက
အင်စပက်တော် ထိန်ဝင်း ဘက်သို့လှည့်ပြီး ကူညီပြီး ပိတ်ပေးလေ၏ ။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်ကလည်း အနီးတွင် ရှိသော ဒုဗိုလ်
ခင်ညွန့်ဘက်သို့လှည့်ပြီး

“ရထားတစ်စီးလုံးကပြတင်ပေါက်တွေအကုန်ပိတ်ပြီး သေနတ်တွေ
အသင့်ပြင်ထား”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေရာ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် ရထားတွဲထဲမှ
ပြေးထွက်သွားလေ၏ ။

ဒေါက်တာမလေးမမြမေသည် ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်ကို
ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ စစ်ရထား တစ်ခုလုံး

ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော်လည်း ကာလနဂါးကဲ့သို့ အိပ်စက်နေဆဲဖြစ်သဖြင့်

“အိပ်လဲအိပ်နိုင်တဲ့လူ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမြမေ၏ စကားကို ကြားသွားဟန်ဖြင့်
ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင် အိပ်ရာမှ နိုးထလာ၏။

မမြမေသည် မင်းထင် နိုးထလာသည်ကို ကြည့်ပြီး
အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်း ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ရှင်တို့အကျဉ်းသားကို တစ်ခုခု ကျွေးလိုက်ဦးလေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက မမြမေကို
မထီလေးစားကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒေါက်တာက ဝါးရမ်းပြေး လူသတ်သမားကို သံယောဇဉ်
ပိုနေတာလား၊ ဒီကောင်ကို မျက်နှာသာ ပေးလို့ မရဘူးဗျ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့
တစ်နေကုန်ကြိုးတုတ်ထားပြီး၊ မနက်ဖြန်ရောက်တော့မှ အစားအစာ ကျွေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြမေက အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းကို
အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရှင်တို့ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေကုန် အစာ မကျွေးတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းက

“ကျုပ်တို့မနက်ဖြန်ဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ နယ်မြေကို
ရောက်ပြီ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ရထားပေါ်က ဘယ်လို့လူမှ ထွက်မပြေးဝံ့ဘူး၊ ထွက်ပြေးတဲ့
လူလည်း အသက်နဲ့ ကိုယ်အိုးစားကွဲမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ဝါးရမ်းပြေး မင်းထင်
ထွက်ပြေးမှာ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ သူ့ကို ဒီအချိန်ရောက်မှ ကြိုးဖြေပေးပြီး
အစာကျွေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါက်တာမမြမေက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဥပဒေက လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ စီရင်ချက်
မချမီအပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေတာကိုက ရှင်တို့ မှားယွင်းနေပြီ၊ ရှင်တို့ဟာ
ကိုလိုနီအမွေဆိုးတွေကို အမွေဆက်ခံ နေတုန်းပဲကိုး၊ လူအခွင့်အရေးကို
အလေးထားပါဦး ရှင်”

ဟုပြောပြီး ရထားတွဲထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ
အင်စပက်တော်ထိန်ဝင်းသည် မမြမေ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး မကျေမချမ်း
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏ ။

...

စစ်ရထားကြီးသည် မတ်စောက်သောလမ်းကို တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်ရင်း
သွားလာနေ၏ ။

တောတောင်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျလာနေပြီး
ရာသီဥတုတဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာ၏ ။

စစ်ရထားကြီး တစ်စီးလုံး အိပ်မောကျနေသော်လည်း
မမြမေတစ်ယောက် အိပ်စက် မပျော်နိုင်ဘဲ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ရှိလေ၏ ။

သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ကြိုးများ အထပ်ထပ် တုတ်နှောင်ခံနေရသော
ဝါးရမ်းပြေးမင်းတပ်၏ မျက်နှာကိုမြင်ယောင်နေလေ၏ ။

မမြမေသည် မင်းထင်၏ မျက်ဝန်းများကိုမြင်ယောင်ပြီး လူဆိုးလူမိုက်
တစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းများ အဘယ်ကြောင့် နူးညံ့နေသနည်းဟု တွေးတော
နေလေ၏ ။

မင်းထင် ဆာလောင် နေရှာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏ ။

ထို့ကြောင့် အိပ်စင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာက ကုန်းထပြီး ရထားတွဲထဲမှ

အသံမကြားအောင် ထွက်ခဲ့၏။

နံရံကို မှီထိုင်နေသော မင်းထင်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ

“ရှင် ဆာနေပြီလား၊အင်းလေ...တစ်နေကုန်ဘာမှ မစားရသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မဆာဘဲ နေပါ့မလား”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမယ်ထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“မင်းကျုပ်ဆီကို တိတ်တဆိတ်ရောက်လာတာ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို ကူညီရာ ရောက်တယ်နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ရှင် ချီးကြူးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် စားစရာတွေယူလာတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ကြိုးတွေကို ဖြည့်ပေးပါ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်၏။

မမြမေက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ရှင်က ဝါးရမ်းပြေး လူသတ်သမား၊ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပြီး ထွက်ပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝါးရမ်းပြေးမင်းထင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခွံကျွေးမှ ဖြစ်မှာနော်၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာ မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် ခွံကျွေးတဲ့ ပေါက်စီကို ပထမဆုံး စားဖူးသွားတာပေါ့”

ဟုနောက်ရွတ်ရွတ် ပြောဆိုလေရာ မမြမေက မင်းထင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်

ကြည့်ပြီး

“ရှင်...တော်တော်ပေတဲ့ လူပဲနော်၊ ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် နောက်ပြောင်နိုင် သေးတယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏ ။

မင်းထင်က ရယ်မောပြီး

“ရယ်သောသူ အသက်ရှည်၏ ဆိုတဲ့စကားကို မကြားဖူးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြမေက မင်းထင်ကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ ပေါက်စီကို ဖဲ့ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံကျွေးလေ၏ ။

မင်းထင်သည် မမြမေ မျက်နှာကိ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကျွေးသမျှကို မြီနီရှက်စွာ စားသောက် လေ၏ ။

ပေါက်စီနှစ်လုံးကုန်သောအခါ မမြမေက

“ကုန်သွားပြီ၊ ရှင်လည်း ဗိုက်ပြည့်သွားပြီထင်တင်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေ၏ ။

မင်းထင်က မမြမေကို ကြည့်ပြီး

“နတ်သမီးလေး မရှိရင် ကျုပ်ရဲ့ နတ်စည်းစိမ်လေးကုန်လွန်သွားပြီး ငရဲခန်းကို ပြန်ရောက်ပြီ ပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ မမြမေက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချပြီး

“ရှင်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မင်းထင်က တီးတိုးရယ်မောလိုက်ပြီး

“မသေသေးရင်တော့ ပြန်ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြမေက မင်းထင်ကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူမ၏ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည် မသိသော ခံစားမှု
တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

ထို အရာကို သူမကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရနိုင်ချေ။

...

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းသည် အံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်း နေသော
မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရာသီဥတုမကောင်းဘူဟေ့၊ နှင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ကျလာလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မီးထိုးသမားတောကျော်က ချွေးတဒီးဒီးထွက်နေသော
နဖူးပြင်ကို လက်ခုံနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ နှင်းတွေကျလာရင် ရထား မောင်းရတာ
ပိုခက်လိမ့်မယ်၊ အန္တရာယ် တွေလည်း သိပ်များလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ရာသီဥတု ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးနေသော်လည်း မီးရထား၏
ရေနွေးငွေ့ ပေါင်ချိန် ပြည့်နေစေရန် ထင်းများမပြတ် ဖြည့်ပေးနေရသဖြင့်
စက်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူနွေးတာ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ

“ဝုန်း...ဒိုင်း...”

ဆိုသောအသံကိုကြားရပြီး ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းသွားသဖြင့်

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းသည် မီးရထား ဘရိတ်ကို အလောတကြီး
ဆွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရထားတွဲ၏ တွဲဆက်များမှ ကျယ်လောင်သော
အသံကြီးမြည်ဟီးပြီး မီးရထားရပ်တန့် သွားလေ၏။

မီးထိုးသမား တောကျော်က အရေးတကြီး အမူအရာဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

ဟုမေးလိုက်ရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းက

“ရေနွေးငွေ့ ဖိအားပြတဲ့ ဒိုင်ခွက်က ဒုက္ခပေးနေတယ်၊

ဘရိတ်သမားတင်ကြီးကို ကြိုးဆွဲပြီး မြန်မြန် အချက်ပေးလိုက်၊ ဘရိတ်ကြိုးကို
တင်းတင်းဆွဲထားခိုင်းလိုက်”

ဟုပြောလေ၏။

ဘဂျမ်း၏ စကားမဆုံးမီ အနီးသို့ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်

ကမူးရူးထိုးရောက်ရှိလာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ လူတွေအားလုံး အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု အပြစ်တင်လိုလေရာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းက

“ခွင့်လွတ်ပါဗိုလ်ကြီး ရထား စက်ခေါင်းက ရေနွေးငွေ့

ဖိအားပြဒိုင်ခွက်ပျက်ပြီး မီးတွေ ဆောင့်တက်လာလို့၊ ကမန်းကတန်းရပ်လိုက်ရတာ
ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဗိုလ်ကြီးစောအောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို

ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး

“အရေးထဲ ရထားစက်က ပျက်ရတယ်လို့ကွာ၊ ကဲ... ပြင်ရင်

ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာ ဘဂျမ်းက

“မပူပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါပြင်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး၊ ၁၅ မိနစ်လောက်ပါပဲ”

ဟုပြောသောအခါမှပင် ဗိုလ်ကြီးစောအောင် စိတ်အေး သွားပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံး ပြင်ကွာ၊ ဒီနေရာက ရန်သူနယ်မြေ သတ်ကွင်းကြီးဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောပြီး သူ၏ ရင်ထဲတွင် စိမ့်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တောင်များ ဝိုင်းရံနေပြီး ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေ၏။

တောင်ပေါ်မှ ရန်သူတပ်များ ဝိုင်းရံတိုက်လျှင် သူတို့ စစ်ရထား တစ်စီးလုံး တွေးဝံ့စရာ ပင်မရှိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားတွဲ အနောက်ပိုင်းမှောင်ရပ်များဆီသို့ တိုးကပ်သွားသော လူတစ်ယောက် ရှိနေလေ၏။

ထိုသူသည် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ရထားလမ်းနံဘေးရှိ ကြေးနန်းတိုင် တစ်တိုင်အနီးသို့တွယ်ကပ် တက်သွား၏။ ထိုသူသည် ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မီးရထားလမ်းအနောက်ဘက်ရှိ ကြေးနန်းကြိုးများကို ပလာယာဖြင့် ဖြတ်ချပြီး တိုင်အောက်သို့ လျောချကာ အမှောင်ထုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထိုသူ ဖြတ်ချထားသော ကြေးနန်းကြိုးများသည် ဆီးနှင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် စစ်ရထား ပြင်ဆင်ပြီး

ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

...

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ထင်းရှူးပင် ထိပ်ဖျားတွင် ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး အံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်းနေ၏။

ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က စစ်ရထား ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း

“ရာသီဥတု တော်တော်ဆိုးဝါးနေတယ်၊ ဗလမင်းထင် ခံတပ်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီးမေးလိုက်ချင်တယ်၊ကဲ...ဗိုလ်ခင်ညွန့် ကြေးနန်းသမား ဖိုးကျားကိုသွားခေါ်”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာဗိုလ်ခင်ညွန့်သည် ဖိုးကျားကို ခေါ်ရန်အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကြေးနန်းသမား ဖိုးကျားသည် ကြေးနန်းရိုက်ရန် ခေါက်စားပွဲငယ်နှင့် ကြေးနန်းရိုက်စက်ကို ယူဆောင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီး စောအောင်က ရထားရပ်ရန်ကြိုး ဆွဲပြီး အချက်ပြလိုက်ရာ စက်ခေါင်း အင်ဂျင်နီယာ ဘဇျမ်းက ခေါင်းပြုကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဒုဗိုလ်ခင်ညွန့်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ရထားရပ်ရန် အချက်ပြလိုက်ရာ ခဏအကြာတွင် ရထားထိုးရပ်သွားလေ၏။

ရထားရပ်သွားသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီး ဘဲလူးက ကြေးနန်းရိုက်ရန် ကြေးနန်း ရိုက်စက်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး ရထားလမ်းနံဘေးရှိ ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်သို့ တွယ်ကပ် တက်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဗလမင်းထင်ခံတပ်သို့ ကြေးနန်းစတင်ရိုက်ပြီး ဗလမင်းထင် ခံတပ်၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းလေရာ မော့စ်ရိုက်သံကြားရပြီး

ဗလမင်းထင်ခံတပ်၌ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း
ရှိနေကြောင်း ပြန်ပို့ပေးလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဗိုလ်ကြီး စောအောင်သည် ရင်အေးပြီး
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်လေ၏။

မိမိတို့ တပ်စိတ် တာဝန်လဲရမည့် ဗလမင်းထင်ခံတပ်၌
အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကြေးနန်းကို
ဆက်ရိုက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

...